

Řecko Costa Navarino

Text a foto: Milan Bučík

Řecko je spoustu let oblíbeným cílem evropských turistů, ale není podle mě vyhledávanou golfovou destinací, i když by jí možná chtělo být. Je pro své návštěvníky zajímavé svojí nejen antickou historií, úžasným teplým a čistým mořem a výbornou kuchyní. Hned po revoluci jsem tam několikrát v létě byl, to jsem ještě nehrál golf, napřed čtyřikrát u moře na pevnině, hotýlky tenkrát pouze průměrné, servis nic moc a majitel se většinou tvářil, že mu hosté mají být vůbec vděční, že je u sebe ubytoval a pokud možno ho nemají s ničím obtěžovat a hlavně mu nemají říkat co se jim nelíbí, když jim místo másla servíroval margarín a džus v prášku na zahradě s pomerančovými. Hlavně když jim často místo másla servíroval margarín a vystačil si džusem v prášku, i když mu pomeranče rostly za rohem. V těch časech hodně turisticky podinvestovaná krajina zvyklá na turisty šťastné, že tam po pádu železné opony jsou. Po krátkém čase jsem už toho měl dost a tak jsem zkusil ostrovy – dvakrát Rhodos a jednou Krétu, tam to bylo se servisem a přátelskou atmosférou lepší než na pevnině. Golfové hřiště v té době v Řecku skoro nebylo, na Rhodosu jsem objevil jedno totálně vyprahlé a na Krétě ho postavili až za dalších dvacet let. Ale staré památky Rhodu a Kréty byly úžasné. Velká část díky ale za to ještě patří Mussolinimu, který s fašistickou Itálií Rhodos okupoval a nechal tam většinu starých staveb krásně rekonstruovat včetně velmistra paláce, ze kterého si udělal letní sídlo. To ještě netušil, že prohraje a bude to muset všechno brzy opustit. Po více než dvaceti letech, kdy jsem tam nebyl, mi řeklo pár kamarádů, jeden měl i řeckou manželku a ta zde trávila často dovolenou, že na Costa Navarino vznikl zajímavý nejen golfový projekt, kde je několik prvotřídních hřišť a hotelů. Jeden mladý manažer z Golfových cest mi dokonce nadšeně vyprávěl o zdejšímu hotelu Romanos, podle něj se jedná o nejlepší evropský golfový resort. Je pravda, že sami Řekové považují Costu Navarino se zdejšími pětihvězdičkovými hotely asi za nejluxusnější domácí dovolenkovou destinaci. A tak jsem se tam loni v září na týden vypravil. Zkusím se s vámi podělit o své dojmy.

Začnu nejprve golfem. Hráči najdou v této části Peloponésu čtyři opravdu luxusní hřiště, která uspokojí i nejnáročnější milovníky tohoto sportu. Aby se to nepletlo a asi také, aby hráči příliš nesppekulovali, které více hrát, tak mají všechna stejné fičko. Můžou si to dovolit a majitelé hřišť se tak domluvili. Fee není nikterak malé

a při větším počtu rund se tady každý docela prohne, jedna hra vás přijde na 213 EUR, hřiště jsou dlouhá a kopcovitá a když si dva vezmou spolu buggy, tak každý zaplatí ještě o 20 EUR více. Všechna hřiště jsou nádherná, skvěle udržovaná, mají výborné gríny a dobrý servis. Když jste tam na týden a můžete si to dovolit, je dobré si zahrát všechna hřiště. Ze všech vidíte zátoku Navarino a když se dostanete ještě trochu dále a výše od moře, jste odměněni překrásnými výhledy na moře i jednotlivé jamky. Nabízí tady hráčům, asi jako bonus za poněkud vyšší fee, rovněž bezplatný transfer golfových bagů mezi jednotlivými čtyřmi sousedícími hřišti. Je to výborná služba a rádi jsme ji celý týden využívali. Je spolehlivá, po hře odevzdáte golf bag i s vrácenou buggy caddy masterovi a on dle vašeho jména ví, kde a v kolik hodin a který den máte další tee time. Všechna hřiště mají společnou správu díky dohodě majitelů a opravdu to funguje.

Teď pár slov k jednotlivým hřištím. Všechna jsou osmnáctijamková PAR 72 a jsou výborně udržovaná. Obklopují zátoku Bay Navarino, na kterou jsou z většiny jamek velmi pěkné výhledy. My jsme bydleli v hotelu The Romanos a v jeho areálu se nachází hřiště Dunes. Další hřiště Bay course je autem asi patnáct minut od Romanosu a zbývající dvě – Navarino Hills a Olympic Academy asi dvacet. K tomu bezplatný transfer na všechna hřiště z hotelu. Architektem Dunes je Bernhard Langer, má ráz rovinaté parkovky se širšími fervejemi, některé jamky jdou svažitě dolů k moři. Jeho délka z bílých nejdelších mužských odpališť je 6022 metrů. Bay Course je druhým hřištěm, navrhoval ho Robert Trent Jones, je asi ze všech čtyřech nejmalebnější, je mírně kopcovitě lemované keří a stromy. Jeho délka je 5536 metrů.

Zbývající dvě hřiště Hills a Olympic Academy se nacházejí poblíž v Navarino Valley s výhledy na Bay Navarino z některých jamek. Obě tato hřiště designoval José Maria Olazabal. Blíže k údolí a zátocce má kopcovitější Hills s délkou 5805 metrů. Olympic je nejdelší, měří 6366 metrů, je to náročnější kopcovitá parkovka s pěknými výhledy směrem k moři. Dělí se na část East a West.

Každé z těchto hřišť by bylo ozdobou jakékoliv evropské golfové destinace, nedá se říci, že je některé viditelně horší nebo lepší, každý hráč si udělá svůj názor dle svých pocitů a preferencí.

Cena fee je zde poměrně vysoká a recepce až na výjimky požadují rezervaci a platbu předem. Jiná hřiště tady v okolí zatím nejsou a přes vysokou cenu jsou zde hřiště v hlavní sezóně většinou plná. Víím, že jsem se snažil si zajistit zdejší golfový pobyt už o rok dříve, na začátek října 2024, začal jsem to zařizovat asi měsíc předem a musel jsem to vzdát, protože nebylo možné dostat startovací časy.

Doporučuji, aby si golfista před hrou s hřištěm nebo cestovní agenturou vždy vyjasnil storno podmínky, pro případ situace, že se zraní nebo mu jiné problémy neumožní hrát. Obecně všechna hřiště na světě nerada vrací předem zaplacené peníze za fičko. Není to jako na většině hřišť u nás, kde se telefonicky nebo přes aplikaci objednáte a před hrou nepřijdete a nic neplatíte. Případně se někteří ani neomluvíte. My jsme zde asi třetí den hráli a po hře na kopcovitějším Bay Course, manželku začalo zlobit koleno a řekla, že další hru pozítří nemůže hrát. Tady jsem měl od golfové cestovky písemně, že lze udělat 24 hodin před startem zrušení zaplacené hry a klub vám peníze do cca 2 týdnů vrátí na váš účet. Udělal jsem to tak

mailem na příslušnou adresu a bylo mi slíbeno, že mi peníze nejpozději do dvou týdnů přijdou na účet. Nakonec to trvalo skoro čtyři měsíce, Řekové to různými výmluvami neustále zdržovali, vymlouvali se třeba, že to můžou vrátit jen na účet karty, kterou bylo vše zaplaceno atd. I když to byly peníze moje, které jsem poslal cestovce a která je kartou uhradila. Chce to někdy výdrž, ale nakonec se to povedlo. Měl jsem vše písemně zdokumentováno, takže jim nakonec nezbylo než peníze vrátit, pokud to nechtěli řešit soudně. Ale bylo mi jasné, že kdybych nedodržel storno podmínky, tak by mi nic nevrátili. V celé oblasti je to od června do poloviny října přecpáno turisty, golfisté jsou zde ve výrazné menšině a to nejen kvůli počtu hřišť. Podél Navarino Bay je několik kvalitních luxusních hotelů, kromě Romanosu ještě Westin a W Costa Navarino. Hned vedle klubovny Bay Course se ční ještě nově postavený Mandarin Oriental, ten je ještě výrazně dražší než dosti drahý Romanos. Má přímé výhledy na moře, nevím jak vypadá uvnitř, standard nadnárodního řetězce Mandarin patří k nejvyšším na světě, ale venku tam kromě menšího bazénu pro hosty nic nebylo. Po hře na Bay Course jsme si dali v klubovně průměrné jídlo za nadprůměrnou cenu, zaujala mě cena zdejšího piva 0,4 l, stálo dvanáct EUR.

Bydleli jsme týden v hotelu Romanos, kde pokoj se snídaní pro dva hosty přišel na šedesát tisíc korun. Hotel byl součástí velkého rezidenčního areálu s ochrankou a recepcí o celkové rozloze včetně hřiště Dunes odhadem více než deset kilometrů čtverečních. Bylo zde i několik tenisových kurtů prestižní tenisové akademie Patrika Mouratogla, trenéra Sereny Williams, které se tady snaží vychovat novou Serenu nebo aspoň Tsitsipase. V hlavní sezóně sem evropští turisté létají do blízké Kalamaty, autem se zde do hotelu dostanete po vylepšené silnici, která se dále rozšiřuje asi za padesát minut. Jinak musíte použít

let do vzdálených Atén, odsud už vám cesta do hotelu zabere tři hodiny.

Celý resort je umístěný uprostřed četných olivovníkových hájů a shlížíte z něho na Jónské moře. Hostům slouží tři vyhřívané bazény, vnitřní bazén zde nemají a přes zimní sezónu je hotel překvapivě od listopadu do března uzavřen.

Hotel má vlastní pěknou pláž u moře – Voidokilia. Je na ní i sea food restaurace Barbouni, která ale musí každý den zavírat v pět hodin odpoledne. Důvodem je výskyt vzácných a chráněných mořských želv, které se na pláži po setmění „vyloďují“.

To, že je celá zdejší oblast ekologicky chráněná, je vidět i na překrásném křišťálově čistém moři u hotelové pláže, do kterého je přes den radost se ponořit. Podobné moře uvidíte normálně jen na Maledivách, Seychelách, ale třeba i v Chorvatsku na mně blízkém ostrově Ugljan na odvrácené straně od Zadaru, kde začíná národní park Kornati. V areálu hotelu, který je z druhé strany ohraničen hotely W Costa a Westin, se nachází asi deset na různé kuchyně zaměřených luxusních restaurací. Slouží hostům výše uvedených hotelů i dalším objednaným návštěvníkům, kteří mohou při dopravě využívat bezplatnou hotelovou dopravu.

Hned první večer jsme navštívili restauraci Armyra a nestačili jsme se divit. Normálně nemám problém i v této silně proinflační době si kdekoliv na světě koupit téměř cokoliv.

Tady jsme od začátku „čuměli na drát“. Uviděli jsme malou porci italského risotta s houbami a parmezánem za 88 EUR. Normální hlavní jídlo začínalo na 120 EUR, steak a nebyla to kráva Wagyu na 150 EUR. Láhev průměrného řeckého vína nebo italského Pinot Grigio, které byste v krámě normálně koupili za 10 EUR tady stála 180 EUR. V podobném duchu bylo celé nabídkové menu. Normálně něco vydržím, ale nemám rád, když ze mě někdo dělá blbce. Nějak jsme to přetrpěli, zaplatili a druhý den jsem na golfové recepci vyzpovídal českou manažerku, která zde už žije několik let a ta nám dala několik užitečných tipů na pár dobrých taveren v blízkém okolí mezi Pylosem a vesničkou Gialova. Zde jsme byli po zkušenostech s Armyrou apod. naopak příjemně překvapeni. Kousek pěšky od hotelu je třeba pěkná taverna Katarina's. Rodinný podnik v čistém prostředí u moře, dobré řecké víno zde dostanete láhev za 25-40 EUR, grilovanou rybu nebo jídlo s mořskými plody za 20-35 EUR. V životě jsem nejedl tak dobrou mladou chobotničku, kterou mi zde připravili. Podobně spokojeni jsme byli třeba i v Kastro, La Cuccina a některých dalších malých restauracích. Příjemná večere zde a pohled na slunce padající do večerního moře je příjemným zážitkem při posezení s přáteli.

Na večere už jsme potom chodili mimo resort jen do podobných taveren s výhledem na moře. Hotel Romanos byl už více než deset let starý. Některé jeho stavební části byly ze dřeva, které celou dobu nikdo neopravil či nenatřel a na budovách to bylo vidět. Pokoj byl průměrný, luxusní ceně neodpovídaly pocity méně luxusní. Areál s olivovníky byl pěkný, ale zahradní a květinová údržba v celém hotelu byla slabá a zanedbaná a třeba se špičkovými hotely v Beleku nebo ve světě se to nedá srovnat. Cenová úroveň nejen běžných jídel, ale i nápojů v celém areálu byla hodně vysoká.

Možná dobrým kompromisem pro golfistu, který by si chtěl zahrát zdejší opravdu krásná hřiště a nelíbí se mu

snobská cenová hra zdejších vybraných hotelových resortů a jejich restaurací, je bydlet někde poblíž, stravovat se v malých tavernách a užít si golfu, u kterého už na výběr nemáte.

Mimochodem, víte jaká významná historická událost se odehrála v zátocě Navarino (dnešní Pylos)? V roce 1827 zde během řeckého boje o nezávislost, spojené námořní síly britského, francouzského a ruského námořnictva pod spojeným velením Edwarda Codringtona (britské síly), Henri de Rigny (francouzské námořnictvo) a Lodewijka Heydena (carské ruské námořnictvo) na hlavu porazila spojené egyptsko-turecké loďstvo vedené Amirem Tahirem pašou. Bitva vstoupila do historie jako poslední velká námořní bitva pouze s plachetními loděmi.

31/3/2026

